

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਇਹ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰੋ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ - ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਚਲਾ ਰਹੀ ਹਾਂ , ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਦਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੈ, ਕਿਹੜੀ ਨਹੀਂ?
- ਉੱਤਰ:-** ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿਰਾਏ ਤੇ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਇਹ ਆਤਮਾ ਆਪ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹਾਂ।
- ਗੀਤ:-** ਬਦਲ ਜਾਏ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾ ਬਦਲੋਗੇ ਹਮ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਕਿਸ ਨੇ ਸੁਣਿਆ? ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਰਬ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਤਖਤ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਰਮਣੀਕ, ਰਾਜ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੱਦ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਭੈੜ ਭਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਚਿੰਤਨ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਚਲਦਾ ਹੈ - ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਦਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਇਹ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝੀ ਆਈ ਹੈ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਸ਼ਰੀਰ 5 ਤੂਫਾਂ ਦਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀ - ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਅਜਿਹਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਤਿਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰਿੰਚਕ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਧੂ - ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਇਹ ਥੋੜੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਪ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ! ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਮਝੇ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਆਤਮਾਵਾਂ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਲ... ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਹੀ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਇਹ ਹੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਅਤੇ ਖਿਆਲ ਕਰੋ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ? ਜੋ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ? ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਬੈਠ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਆਤਮਾਓ, ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਦੀ ਪ੍ਰਲਬਧ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਕਦੀ ਉਲਟੀ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ

ਅੱਧਾਕਲਪ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ। ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਜੇ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਸੇਲ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰੀ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਕਰੁਵਜ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ - ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਚੈਕ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਕਰੁਵਜ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਦੀ ਅਕਰੁਵਜ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ? ਨਹੀਂ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਕੰਮ ਕਰਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜੇ ਬਾਪ ਕਰੁਵਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਰੁਵਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਠਹਿਰੇਗਾ। ਹੁਣ ਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਭਗਤ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ, ਘੱਟ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਟਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗੁਪਤ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜਿੱਥੋਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਿਨਾ ਸ਼ਰੀਰ ਜੜ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਚ ਕਿੰਨਾ ਮੋਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ! ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ 5 ਤੱਤਵ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਦੀ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਮੋਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਚ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੋਹ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਮੋਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਫਲਾਣੇ ਦਾ ਸ਼ਰਾਧ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਥੋੜੀ ਨਾ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਡਰਾਮਾ ਵਿਚ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੋਹਜੀਤ ਰਾਜਾ ਦੀ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮੋਹ ਜੀਤ ਰਾਜਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਥਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤਯੂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੋਹਜੀਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਜੀਤ ਰਾਜੇ ਸੀ, ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ ਇਵੇਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿਚ ਮੋਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਰਜਾਈ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਲੋਨ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਤੇ ਮਕਾਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੋਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਫਰਨਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਫਰਨਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤਾਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੰਗਾਰ ਆਦਿ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੰਗਾਰਨ ਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੱਦ ਦੁਜਾ ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਜਾ ਰਚ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋ? ਨਹੀਂ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਚੋਟੀ ਵੀ ਉੱਚ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਈਏ। ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਨਾ ਰਹਿ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਸੰਬੰਧੀ ਹੋਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀ ਗੋਦ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੇਖਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੋਦ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਗੋਦ ਦੇ ਸੀ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਜਨਮ ਦੁਰਲਭ ਹੈ। ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਕੋਈ ਉਸ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਪੁਤਰਾ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਨਦੀਆਂ ਜਾਕੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਗਿਆਨ ਨਦੀ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਪੁਤਰਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ। ਸਾਗਰ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਮੇਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ

ਪਤਾ ਹੈ ਨਦੀਆਂ ਕਿੱਥੋਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਮਿੱਠਾ ਪਾਣੀ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਫਿਰ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋ ਫਿਰ ਸਭ ਉੱਥੇ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮਿੱਠਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਜੋ ਖਾਰੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਛੀ - ਛੀ ਨਮਕੀਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਬਹੁਤ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਛੀ - ਛੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕੋਡੀਆਂ ਪਿਛਾੜੀ ਕਿਓਂ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਕੋਡੀਆਂ ਵੀ ਜਾਸਤੀ ਥੋੜੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਗਰੀਬ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸ੍ਰਗ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਸਭ ਦਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋਡੀ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਏਮ - ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਹੁਣ ਕੋਡੀ ਵਰਗਾ ਕੰਗਾਲ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਆਪ ਥੋੜੀ ਹੀ ਜਾਣਦੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਧਾਰਨ ਅਬਲਾਵਾਂ ਹੋ। ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿੱਥੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਲੋਕੀ ਹੋਣਗੇ ਉੱਥੇ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ - ਵੱਡੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਪਦਮਪਤੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਪੈਸੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਕਿੰਨੀ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਵਤ ਕਿੰਨੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਖਜਾਨਾ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉੰਨਾ ਧਨ ਲਓ, ਪਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਪੂਰਾ ਕਰੋ। ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਕੇ ਬਣੇਗੇ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ, ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਕਾਇਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਖਾਤਾ ਰੱਖੋ। ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤਾ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਕਿੰਨੇ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ। ਅੰਨਿਆ ਦੀ ਲਾਠੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਮਿੱਠਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਮਿੱਠਾ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਕਰੁਵਯ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉਤਮ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਕੋਡੀਆਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਹੀਰੇ ਵਰਗੇ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਚੈਲੇਂਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਾਪ ਤੋਂ ਸੇਫ਼ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ :
ਆਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੈਲੇਂਜ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਚੈਲੇਂਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਹੋਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਜਾਏ ਬੋਲ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਪਾਪ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਦੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੇਫ਼ ਰੱਖੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਵਿਅਰਥ ਬੋਲ, ਵਿਅਰਥ ਭਾਵਨਾ, ਘ੍ਰਿਣਾ ਜਾਂ ਈਰਖਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪਾਪ ਦੇ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਭਵ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੇਫ਼ ਰੱਖ ਵਿਸ਼ਵ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣੋ। ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਕਮਤ, ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਮਾ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਜਗਾਓ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਵੇਖ ਸਕੋਗੇ।
